

Tárogató család karácsonyfája 2014.

TÁROGATÓ CSALÁD KARÁCSONYFÁJA 2014.

Karácsonyi történetek

Tárogató Hangján Baráti Közösség szerzőinek 2014-es összeállítása

Szerkesztette:

Lélek Sándorné Gizella -Ekpafat

Borítókép és fotók:

Lélek Sándorné Gizella -Ekpafat

Nagykanizsa 2015. december 3.

Vincze S Péter

PARABOLA ANTENNA

A Duna TV indulásakor, amikor parabola antennákról lehetett venni az adást, Kozma atya beindította az antennatelepítéseket. Itt Kanadában is rendezvényeken gyűjtöttünk az akció támogatására. Nem is említeném, mert ez egy a sok közül, amit támogattunk, de ez kivételes.

Ami meglepett bennünket, az, az, hogy Kozma atyával közölték, hogy amióta felszerelték az antennákat csökkent az öngyilkosságok száma. Mint elmondta, a kocsmákban azelőtt leitták magukat, és részegen hazatérve a kilátástalanságban felkötötték magukat. Amikor elindult a Duna Tv, ez megváltozott. Az adás idő kezdete előtt a kocsmában felálltak:

Megyünk a Dunát nézni!

Nem tudom van-e erről statisztika, de Kozma atya erről többet tudna mesélni.

Részemről, ha csak egy magyar ember a Duna TV szellemi támaszával ennek köszönhetően az életet, a reményt választotta, akkor már megérte.

Önök, akik nem éltek idegen bocskorok elnyomása alatt, nem érthetik és talán nem is tudják elképzelni, hogy mit jelent az a tudat, hogy Magyarországról gondolnak ránk, Magyarország törődik velünk.

Elhiszik-e hogy mit jelentett egy kisfiúnak Magyarokanizsán, - majd 70 évvel ezelőtt - felvinni a templomtoronyba a tűzörnek aratás idején az ebédet, és meglátni a szegedi fogadalmi templom tornyát, hogy az Magyarország, ott van édesapám, aki nem jöhet haza, de tudjuk, hogy él, és törődik velünk kijátszva a hatalom törvényeit.

Engedjék meg, hogy elmondjak egy történetet. Egy erdélyi papot látogattunk meg, akinél egy magyarországi újságíró volt vendégségben. Négy erdélyi fiatalembernek küldtek egy-egy almát Erdélyből. Ültek az ottománon egymás mellett, megsimogatták, megtörölték az almákat, és szó nélkül elkezdtek enni. Mi távolabb álltunk az újságíróval. Halkan megjegyezte: "ezek most Erdélyben vannak"....

Egy szó, mint száz, amióta látjuk a Duna TV-t itt Kanadában mást nem is nézünk. Mi is otthon vagyunk lélekben, és elviselhetőbb az idegenség.

Köszönjük a Duna TV minden adását, hézagpótló is a történelem, ország-ismeret, tudomány, kultúra, és minden tekintetben.

Pótolja azt, amihez Jugoszláviában nem fértünk hozzá.

Köszönjük az áldozatos munkájukat.

Kegyelmekben gazdag, áldott szép karácsonyi ünnepeket, és békés további nemzetépítő újesztendőt kívánunk sok-sok szeretettel.

Vinczer S. Péter és Katalin

Kanadai Magyar máltai Szeretetszolgálat

*

Ajándékozás

Többféleképpen próbálják elterelni a figyelmet a valóságról, hogy mi a karácsony. Van, aki a szeretet ünnepének tartja, más magyarázat szerint a család ünnepe. Az ajándékozás is ebbe a képbe van beépítve. Régen, amikor még nem a kereskedők karácsonyi szezonja volt az advent, akkor is készültek a Jézuska megszületésére, a méltó fogadásra. Akkoriban az anya készülődött a konyhán, a nagyobbacska leánykák buzgó segítségével. Téli estéken a csendben magam is hallottam a mozsárcsilingelést a szomszédból. Guráblík- apró

sütemények, dió alma, majd később szaloncukor került a karácsonyfára.

Erre is jellemző, hogy felváltotta a csillogó kereskedelmi díszek üressége. Ezek a díszek nem hordozzák magukban a készítés szeretetét. Hasonlóan a vásárolt ajándékok sem.

A saját kezünk által készített ajándékban benne van a szeretet, az a remélt öröm, hogy aki kapja örülni fog neki. Emlékszem hogyan puhatoltuk ki, hogy a kis öcsém minek örülne. Aztán esténként, amikor ő elaludt megindult a munka a bátyámmal. Édesapám a határ magyar oldalán maradt a háború után, nem volt tanácsos hazatérnie Magyarokizsára.

Ha jól belegondolunk, a legnagyobb ajándék a szeretet, a gondoskodás. Ahol ez hiányzik, hiába a kap a gyermek akármilyen drága ajándékot.

Hallottam egy esetet, amikor az édesapa megkérdezte a kisfiát, hogy milyen ajándékot szeretne karácsonyra?

HOZD HAZA ÉDESANYÁMAT! És a gyermek sírva borult az apja nyakába.

Ritka esetben, és ilyenről is tudok, az elvált szülők, karácsonyra félreteszik az okokat, a sérelmeket, és együtt ünneplik meg a szeretet ünnepét.

Kérdezhetnénk, vajon át tudjuk-e lépni magunkat, hogy a gyermekeinknek valódi örömet, boldogságot szerezzünk? Bár erre akkor is fontos volna gondolni, amikor felmerül a válasz gondolata.

Képesek vagyunk-e nemcsak karácsonykor, hanem bármikor megadni a gyermekeknek, hogy a másik szülővel együtt lehessenek.

Sajnos az elválások legnagyobb vesztesei a gyermekek, és különösen akkor, amikor rajtuk keresztül bántsa a szülő a valamikori szerelmét.

Az adventi készülődésben a csendes percek alkalmasak a dolgok mélyére tekintésére is.

Kegyelemteljes boldog karácsonyi ünnepeket kívánok.

Sok szeretettel,

Vinczer S Péter

*

Karácsony 1944

Már október óta írogatom a cikket gondolatban autózás közben, hogy mit is hozott nekünk 1944, és az akkori karácsony. Visszalépek az iskolaév végére, akkor történhetett, első elemista voltam, és bejött az osztályba két hasonló korú kis pajeszos gyerek, és a tanító néni mondta, hogy búcsúzni szeretnének a gyerekek. Elénekeltek az Erdő. erdő, erdő.... cukorjegyet adnék annak a madárnak... Mi mit sem értettünk ebből, megtapsoltuk, Ők mentek osztályról osztályra. A további sorsukról nem tudni. Az volt a szerencsés, aki elbújt otthon, senki nem jelentette fel őket. A szövetségesek bombáztak bennünket, nem volt elég, hogy a németek a Gestapo ellenőrzése alá helyezték a gyárakat, amelyek, hadianyaggyártást végeztek. Lőszerraktárt akartak csinálni a Budapest Bábaképző Intézetből, a kiürítés egy napot késett, de már árulás folytán tudtak a szövetségesek a lőszerraktárról, a célpontot bomba telitalálat érte, egyetlen ápolónő maradt életben, a szülőanyák, a főorvos dr. Kriszt József 32 évesen halt meg. Nagytáborba csak azért is!! Volt a Magyar Cserkész újság fedőlapján egy sátorból kiugró kiscserkésszel. Az idősebb cserkészvezetők mind katonák voltak, a magyarkanizsai, zentai, és adai csapatok Adán közösen nagytáboroztak. A honvéd határőrök titokban, nagy körben éjjel őrködtek, nem ok nélkül. Egyik nap, éjfél után az egy órai őrsváltás után, hatalmas dörrenés ébresztette fel a táborot. A honvédek lelőtték a Tiszán átúszott szerbet, aki géppuskával, és a testén keresztbe vetve rengeteg munícióvak közeledett a táborhoz. Nem kell hozzá nagy fantázia miatt.. A vakációban a Nagyanyáméknál voltunk a bátyámmal Újvidéken. Emlékszem, hogy a német katonák énekelve masíroztak valahová, amikor Nagyanyámmal a szokásos esti sétánkon voltunk, a kávéházi teraszon szólt a zene, Minden elmúlik egyszer... Iskolaév kezdetre, már közeledett a front, a második osztályos tanító néni elmenekült, másik iskolába kerültünk. Bánátból hallatszott a lövöldözés, kofferrel

szaladó asszonyt láttam, miközben Édesanyám beteretelt bennünket az utcáról. Német katonák ugráltak fel a pótkocsis teherautóra, „no, majd megmutatják ezek az oroszoknak” mondta Nagyanyám, sejtelve sem volt, hogy ezek úászok voltak, és menekültek. Édesapám a Légvédelmi őrs parancsnoka volt, októberben megszólalt a telefon: „Megyünk, Isten veletek” Az oroszok éppen elhagyták a várost Martonos felé, amikor az őrs a Járáson keresztül távozott Szabadka felé. Az oroszok nyomában feltűntek a szerbek újdonsült helyi partizánjai, főleg tízen évesek. Megkezdték összeszedni a magyarokat. Volt, akit figyelmeztettek jóindulatú helyi szerbek, hogy meneküljön, de „én nem bántottam senkit, minek meneküljek”? Nem gondolták, nem is tudhatták, hogy nem ezen az alapon szedik össze a magyarokat, hogy bántott-e valakit a „megszállás alatt.” Katonai diktatúrát vezettek be, és a „fasisztákkal való kollaborálás vádjával tárgyalás nélkül előzetesen megkínózva gyilkoltak le, 40 000 magyart. Október, november, december szedte a magyar áldozatokat. Ilyen volt az adventünk, Édesanyám szerzett karácsonyfát, ajándékok is voltak a fa alatt, és az esti imánk fohásza: Édes Jézuskám, segíts haza Apukát... A fát nem bontottuk le, hogy majd apánk meglássa milyen fánk volt, egészen húsvétig őriztük, hiába, és ez már szokássá vált nálunk, hogy húsvét előttig minden évben megtartottuk a karácsonyfát, hogy lássa Édesapám. Az 1944 évvel jelzett befőttek a legmagasabb polcra kerültek, hogy majd ha hazajön apátok, akkor bontjuk ki. Szegény befőttek egészen összeestek a sok várakozásban, mert nem volt meg az ok a feltálatásra. Másoknak, akiknek az apját, a testvérét elvitték, karácsonyra már világos volt, hogy mi történt. Szomorú karácsonya volt ez a magyar népnek, a megszállt területeinket tombolt a vérengzés, Budapesten meg az ostrom. Édesapám a budapesti telefonközpont leányait menekítette, hogy együtt legyen a hozzáértő csapat, ha a csodafegyvert bedobják a németek, és vissza lehet majd térni. Egy dunántúli majorságba voltak karácsonykor elszállásolva. A raktárban volt liszt szalonna, és minden, kézigránáttal szokás ilyenkor halat fogni, elkészítették a karácsonyi ebédet, kalácsot sütöttek, és a velük tartó ezredes a családjával kis fenyőág mellett ünnepelt, amikor édesapám megérkezett az étellel. „Ezredes Úr alássan jelentem... hagyja édes fiam... Mi, már elvesztettük a háborút...mi, már el vagyunk veszve...mi, már csak

azért megyünk előre, hogy ne az oroszoknál essünk fogságba. Talán a szövetségeseknél jobb esélyünk lesz a megmaradásra. Magyarország elveszett, a németek becsaptak bennünket... és kicsordult a könnye ... Másnap reggel édesapám a kútnál vizet húzott egy lavórhoz, és vitte, hogy megmosdik. Egy Spitzfayer hirtelen felbukkant, géppuskával lőtte apámat, az egyik golyó a lavóron keresztül a lába közt a földre, a következő golyó átlépte apámat, és mögötte csapódott a földre. Számunkra ez volt a kisded Jézuska legnagyobb ajándéka, hogy megóvta apánkat. 1944 magyar karácsonya talán a legszomorúbb karácsonya volt a magyarságnak. A népiirtás, a bosszúállás még ezzel nem ért véget. Rukovina tábornok csak januárban adta ki a parancsot, hogy meg kell szüntetni a kivégzéseket. Gondoljunk azokra, akik az idején karácsonyon sem lehetnek együtt a szeretteikkel.

A Temerini fiúk...

***

Csobai Vera

Mama

„Végállomás, kérem tessék leszállni” ... fordult hátra az egyetlen utas felé. Az először nem mozdult, majd lassan kinyitotta szemét. Pillanatra maga elé nézett és lassan feltápászkodott. – „Ne haragudjon kedves utas, de a kocsni már a garázsba megy. Ez volt a mai utolsó utam”... szólt még kedvesen, majd hozzátette „kellemes karácsonyestét kívánok Önnek”. Lassan elindította a kocsit és bekanyarodott a garázs felé vezető útra. Mikor a helyére ért, leállította a motort és óvatosan lelépett a kocsiról. Bezárta az ajtót, az irodában leadta a menetlevelet, majd az öltözőben kivette szekrényéből az eddig féltve őrzött kis csomagot és hóna alá vette a már reggel odakészített apró fenyőfát. – Hogy fog a Mama örülni, talán nem is számít már semmire, hiszen még ma is dolgoznia kellett késő estig.

Gyalog indult el hazafelé, mert hiszen az övé volt az utolsó járat ezen a „szentestén”, ő már eleget tett a kötelességének, neki már nem jutott jármű. De ez nem volt újdonság részére, mert ilyen már nagyon sokszor előfordult életében. Gondolatai már otthon jártak. Maga előtt látta a Mamát, amint ott ül a konyhában, ölébe tett kézzel, várakozó szemekkel nézve a bejáratra. Mikor ér haza a fia, az egyetlen, akivel szót tud váltani, az egyetlen, aki néha megkérdezi, „hogyan van Mama? Nincs valami különlegesre szüksége? Nem szeretne valamit? Régen volt, amikor még együtt volt a család. Szülők, férj és a két gyerek. A szülők és a férj már odafentről nézik, hogyan múlik itt lent az élet, a kislány messzi idegenben él, alig hall néha valamit róla. Az egyetlen a fia, aki megmaradt neki.

Lassan szállingózni kezdett a hó, apró pelyhekben lepte be a hóna alatt lévő kicsiny fát. Kissé megszaporázta lépteit, fázósan összehúzta magán kabátját. Mikor kapujuk elé ért, gémberedett ujjakkal kereste elő kulcsát és dugta a zárba. A zárat nemrégiben olajozta be, így ez simán engedelmeskedett a megnyitásnak. Halkan, hogy senkit se zavarjon, ment fel a lépcsőkön az emeletre. Körben mindenütt már gyertyák fényét látta az ablakokon keresztül lobogni, innen-onnan vidám gyerekhangok hallatszottak, amint a karácsonyfák adta ajándékokat bontogatták. Csendben nyitott be a konyhaajtón, - nem volt előszoba, csak a konyhának nyílt ajtaja a folyosóra. Szemben az ajtóval ült a Mama, fejét előreahajtván – no lám elnyomta a buzgóság – gondolta. Nem is baj, legalább lesz ideje a meglepetésre. Besurrant a szobába, elővette a szekrény tetejéről a szélesebb szájú vázát, beleállította a fenyőfácskát. Majd szekrényének egy rejtett zugából kivette a már hetekkel előbb beszerzett díszes gyertyát, odatette a fal alá és melléje az „igazi” meglepetést. Egy finom, meleg „berlinert” – „A kendőt”, amire Mama már olyan régen vágyott. Az elmúlt hónapban kapott egy kis külön jutalmat, ebből meg tudta venni a hön óhajtott melegséget. Arcát elöntötte a várakozás pírja, elképzelte magának a Mama tekintetét és biztos sírni is fog, mert mindig sírt, ha valami igazi nagy öröm érte. Ha fájt valamije, akkor soha sem engedte szabadjára könnyeit.

Még egyszer körülnézett, hogy minden a helyén van-e, aztán csendben kiment a konyhába és odalépett az alvóhoz. – „Mama, édes Mamám – ébredjen, megjött a Jézuska”. Semmi válasz. - Ejnye na, milyen mélyen is alszik – finoman megrázta a vállát – „Mama, Mamuskám” – ebben a pillanatban az eddig ülő test előreborult az asztalra. .... Nem.... tört ki belőle a kétségbeesett kiáltás, ez nem lehet igaz. Mama,. ne játsszon velem, ne hagyjon itt, ne..ne...ne Megmerevedtek a lábai, megfagyott benne a vér, forgott vele a világ. Percekbe telt, míg magához tért. Már nem érzett semmit. Már semmi sincs, ami volt. Üres és sötét minden. Aztán lassan megfordult, beindult a szobába, kezébe vette a berlinert, kivitte és rásimogatta a Mama vállára.

Tárogató család karácsonyfája 2014.

– Tessék Mama, ezt hozta ma neked a Jézuska, ide hoztam és rád terítettem, hogy ezen túl ne fázzál. Most már mindig a tiéd lesz, senki sem veheti el tőled. Ugye ilyent szerettél volna? A válasz nélkül maradt csendben leült, ölébe ejtette a két kezét, szemeivel a semmibe tekintve még fogalma sem volt, hogyan lesz ezután.

Boldog karácsonyt Mama – odafent.

***

Nemes Kiss Kata

Kívánok mindannyiótoknak, családjaitoknak békességes karácsonyi ünnepet.

Kata, és Jana.

Eljött az évnek az a napja, amikor a megváltó, Jézus Krisztus születésének napját ünnepli a világ. Kívánok békés, nyugodt karácsonyi ünnepet, minden magyaroknak, szerte a nagyvilágban, és idehaza, és minden jóakarátú embernek, a református énekeskönyv 327. énekével.

1. Ó, jöjjetek, hívek, ma lelki nagy örömmel,
A jászolhoz Betlehembe jöjjetek el!

Megszületett az angyalok királya:

Ó, jöjjetek, imádjuk, Ó, jöjjetek, imádjuk,
Ó, jöjjetek, imádjuk az Úr Krisztust!

2. Az életnek szent Ura, dicsőség Királya
Itt fekszik a jászol mélyén nagy szegényen.

Nagy dicsőséges, szent és örök Isten!

Ó, jöjjetek, imádjuk, Ó, jöjjetek, imádjuk,
Ó, jöjjetek, imádjuk az Úr Krisztust.

3. Ti angyali lelkek, ma zengjete az Úrnak
És vigadva örvendjete, buzgó hívek!

A magas mennyben dicsőség Istennek!

Ó, jöjjetek, imádjuk, Ó, jöjjetek, imádjuk,
Ó, jöjjetek, imádjuk az Úr Krisztust.

4. Úr Jézus, ki ez napon érettünk születél,
Csak tégedet illet szívünk tisztelete!

Isteni Gyermekek, testet öltött Ige!

Ó, jöjjetek, imádjuk, Ó, jöjjetek, imádjuk,
Ó, jöjjetek, imádjuk az Úr Krisztust!

(Az "Adeste fideles" latin himnuszról. F.: Csomasz Tóth Kálmán és Victor János)

*

A második karácsonyra készülök, nélküled

Tíz hónapja még kerek, és egész volt minden. Óvatosan benyitottam a szobádba, kezemben tálcával, rajta kis pohárkában likőr, gőzölgő tea, és habzsi-dőzsi. Szeretted, ha többféle étel van a tálcádon. Mindenképp egy kicsi. Pár falat szalonna, pár karika kolbász, vaj, tepertő, szikkadt kenyér, sajt, tálkában lekvár. Ez volt a habzsi-dőzsi. Beléptem, -jó reggelt, hasadra süt a pap, mondtam, s te kinyitottad a szemed, és felragyogott a mosolyod. Odaültem melléd, a tálcát az öledbe tettem, - egy kis "motalkót" is hoztam, - szóltam, s olyan élvezettel szűrte a likőrt, mintha mannát tettem volna eléd. Eres, vékonyka kezébe fogtad a kést, villát, és olyan elegánsan fogtál neki a reggelid elfogyasztásának, mintha kritikusok ezer szeme lesné a mozdulataidat. Ott ültem, és mosolyogtam, és végtelen békesség volt a lelkemben, s azt kívántam, minden egyes reggelen, hogy sohase múljon el ez a béke-hangulat, hogy sokáig kitartson a csoda. Akkor, azon a reggelen is ilyen csodálatosan kezdődött a reggeli napunk. A mosolyod még ott ült a szád sarkán, de az első falat után leesett a kezéd, és kihullott a kezedből a villa. Elnehezedtél, fejed félrebillent, és tudtam, hogy nagy a baj! Tudtam, hogy elérkezett az a pillanat, amitől rettegettem, amit nagyon elodáztam volna, amit nem akartam megélni... Hamar jött a mentő, emlékszem a szirénaszóra. A kórház beteg bejárójánál kikaptak a mentőből, már három ápoló sürgölődött körülötted, pillanatok alatt bent voltál a vizsgálóban, és engem nem engedtek hozzád. Kint álltam a folyosón, a rettegés hideg izzadság csíkokat húzott a hátamon, és csak vártam, egy biztató szóra, egy biztató pillantásra, de nem jött senki, hogy megfogja a kezem. A 258-as ének szövegét kezdtem mormolni: Fohászokod hozzád Uram, Istenem,

Kérlek kegyelmesen hallgass meg engem... Végre kihoztak a vizsgálóból, futásban vittek fel az osztályra, és mire bemehettem hozzád, már gépekre voltál kötve, és csak fogtam a kezed, letöröltem a kín verejtékét a homlokodról, és feltettem a kérdést, amit nagyon nem akartam. Elengedjelek, drágám? Menni szeretnél a Te Urad elé? Mosoly jelent meg a szájad sarkán, és bólintottál. Fogtam a kezed, és imádkozni kezdtem, Miatyánk, aki a mennyekben vagy, és te hangtalanul, némán mondtad velem az imádságot, s az Ámen után békés mosollyal elaludtál. Még egyszer kinyitottad a szemed, mosolyogtál. Földöntúli boldogsággal rám néztél, hosszasan, és tudtam,, hogy már ott vagy, kész átlépni azon az ajtón, ami csak odafelé nyílik, visszafelé soha. Az utolsó nézéseddel elbúcsúztál tőlem. Benne volt a köszönet, a hét év gondoskodásért, ápolásért, szeretetért. Fogtuk egymás kezét, s te egyszer csak elengedted az enyémet....

***

Zita Stodoláné Erky:

Advent....

Advent a várakozás időszaka, a várakozásé, mikor szívünkbe költözik a remény, és a szeretet. Ez idő alatt sok mindenre van idő. Először végig gondolom az évet, van-e kit megbántottam, elhanyagoltam. Felkeresem azokat az embereket, akik fontosak számomra, és persze közel laknak. De igyekszem kapcsolatot keresni a távoliakkal is. Utána nagytakarításba kezdek, de nem csak a lakásban, hanem a lelkemben is. Kiűzöm a haragot, a félelmet, és mindent, amit a gonosz akar belém ültetni. Hiszem, hogy a szeretet mindent legyőz, ez a legerősebb érzelem. Olyan sok minden fájdalomon, félelmen, küzdelmen vezet át bennünket a szeretet, hogy néha nem is tudjuk. Aztán születésnapra kapunk meghívót. A kisdéd, Jézus megszületésére, amely minden keresztény életében fontos. Hiszen Jézus születésével lesz teljes a megbocsátás, és az ő kereszthalálával valósulhat meg az örök élet. Csinosítom szívemet, de a házam nem lesz csillogó díszek otthona. Több éve azt a pénzt, amelyet kültéri világításra fordítanánk, tartós élelmiszert veszünk rajta azoknak, akik még nálunk is szegényebbek, mert nekem ezt jelenti karácsony csodája.

A fényt a szívemben őrzöm, és egész lényemmel adom tovább alázattal, szeretettel. És kívánom mindenkinek, hogy ezt a felkészülési időt azokkal az emberekkel töltsétek, akik elh hozzák számotokra az üdvösséget és a szeretetet.

*

Advent.....

Mikor kislány voltam, nagyon vártam advent kezdetét. Kinn az udvaron kába hópelyhek kavarogtak a levegőben, benn lágyan duruzsolt a kályha. Ebben a csendes melegben kezdtük a készülődést édesanyámmal. Ahogy egyre közelebb kerültünk a nagy ünnephez a

konyhából finom sütemény illat kavargott be a szobába. Kinn az udvaron édesapám fát vágott, szemet hordott, majd később méltó komolysággal kóstolta végig a süteményeket. A duruzsoló melegben biztonságban éreztem magam a szüleim között, testvéremmel együtt. És minden évben megfizethetetlen ajándékokat kaptunk, a szeretetet. Ma is együtt készülök édesanyámmal, bár néha könny szökik a szemembe, mikor arra gondolok, hogy édesapám már a mennyországból őrzi békénket. Hét végén kezdjük a sütést, hogy mire belopózik Szent Karácsony, szépen megterített asztallal várjuk. Az idei advent valahogy más lett, hangos zaj töri meg a békés csendet, vad agresszió lépett a békesség helyébe! Ünnepelni fogok, mert Jézus születése akkor is ünnep marad számomra, ha a szekrényben, titokban kell fát díszíteni, és a Mennyből az angyal nem a zongorán szólal meg, hanem suttogva énekeljük. Vannak emberek, akik a drogok által elkábítva elhiszik magukról, hogy ők az igazság bajnokai, ők az "ország". Megtörik áhítatunk csendjét, megpróbálják elvenni tőlünk advent szentségét, és egy vásárlási szokássá lealacsonyítva adnák vissza! Aztán találok egy megdöbbenő mondattal: a karácsony előtt tüntetők vigyenek magukkal egy cipős dobozban játékokat, így mutatván ki szociális érzékenységüket. ha löknek valakinek egy félszemű babát, kerék nélküli autót, máris letörölték magukról a bűnt, amibe eddig hemperegtek. De tévednek! A szegényeknek nem odavetett alamizsnát adunk, hanem szeretettel osztozunk Jézus születésnapjának megünneplésében. Ilyenkor a városunkban hatalmas üstökben fő a csülkös bableves, és oda mindenki leülhet, mert igazán az az ember a legszegényebb, akinek nincs senkije. Mi is vendégek vagyunk a jó isten asztalánál, nem élhetünk vissza azzal, amit kapunk. Szegény vagyok, hiszen a férjemmel együtt nem teszünk le az asztalra csupán hetvenezret, de nincs olyan karácsony, hogy ne vigyem a Karitasz asztalához a lisztet, cukrot, tésztát. Mert hiszem azt, hogy nem a pénz tesz gazdaggá, hanem az emberek szeretete, az, hogy hányan gondolnak rám, ránk az ünnepekkor. Nemsokára fellobban advent utolsó gyertyája is, és véget ér a várakozás ideje, helyet adva a szeretetnek, az összetartozásnak. És itt van a mi kis csoportunk, akik messze élünk egymástól, de a lelkünkben együtt vagyunk, és mikor elmegyünk a szent misére, az első dalnál érezzük, nem vagyunk egyedül, és soha nem is leszünk!

*

Itt van karácsony...

Nálunk sok neve van december 24-nek, bőved nap, szent este, illetve horvátul badnyi dan.

A készülődés izgalma egyre jobban fokozódik. Reggel óta sűrög-forog mindenki, délelőtt takarítottam, rendet raktam, aztán nekiállok diót darálni, mert nemsokára sütöm a zserbót. A fiúk előkészítik a fát, hozzák, és miközben édes sütemény illat lopózik minden helységbe, közösen díszítjük fel a fát. Mire jól elfáradnánk, végre elérkezik az ajándékozás izgalma. A legszebb díszekben pompázó fa mellett felcsendül Bálint fiam zongora játéka, és utána végre megnézhetjük, melyikünknek mit rejt a gondosan előkészített csomag. Vacsora közben a karácsonyfa táncoló fényei töltik be a körülöttünk a tárgyakat. De jó! Újból itt a karácsony, az ünnep, a boldogság! De a boldogságunk soha nem lehet önző, gondolni kell azokra, akinek nem adatott meg a család meleg szeretete, a törődés. Így most, a készülődés hajrájában nagyon sok boldogságot és meghitt pillanatot kívánok nektek, és a jó Isten szeretete kísérsen utatokon benneteket!

Áldott karácsonyi ünnepeket kívánok!

***

Pásztor Tibor Endre

Jelly is very fine or

„Legyen a ti beszédetek: úgy, úgy; nem, nem; ami pedig ezeken felül vagy a gonosztól vagy.” (Máté 5:37.) Ki is gondolt arra, hogy milyen királyi ajándéka Istennek a beszélőképesség, amellyel megkoronázott többi teremtményei felett?

Úgy tekinthetsz magadra a beszéd hatalmánál fogva, mint egy remek, csoda hangszerre, melyen, ha a mester játszik, az angyalokéhoz hasonló melódia csendül meg. Legszebben karácsonykor „Dicsőség mennyben az Istennek...”, „Csendes éj, szentséges éj!” (Gruber F.) folytatódik a Bécsi Filharmonikusok újévi hangversenyével, s az emberi élet kibontakozásának minden területének gyönyörűségével; gyermeki gügyögéstől a Nemzeti Imádságig. Engedtük-e, hogy lelkünk az igazi „Mester” érintésére zendüljön, s ne durva, kontár kezek intésére? Ideje, vizsgáljuk meg szavainkat, próbáljuk meg ellenőrizni a beszédünket a fentiek nyomán is. Van, aki megtanít, miképp kezeljük lelkünknek ezt a csodálatos zeneszerszámát. De van-e közöttünk csak egy is, aki, mióta beszélni tud, mindig ehhez a szent parancshoz igazodott? Hiszen úgy elhatalmasodott manapság a szertelen, oktalan, tisztátalan, zabolátlan beszéd még az úgynevezett „jobb társaságok”, sőt még a keresztyének között is, hogy méltó újra meg újra odahajtani fülünket a mi nagy mesterünk, a Krisztus tanítására, ki azt mondja, hogy minden hivalkodó beszédért számot adnak az emberek az ítélet napján. Jaj, annak, aki talán csupa hanyagságból számba sem veszi ezt a félelmes próféciaát. Kérhetjük a zsoltáríróval: „Tégy Uram závárt az én szájamra: őriztessed az én ajkaim nyílását.” (Zsolt.141:3.). Ajtó, ablak, száj és szív, tűzfegyverek biztonságos zárszerkezete sokszor óvhat meg bennünket... A Kárpát-medence fagyos telén született magyar kikerics nyelve a mai nappal lépett életbe: a Nemzeti Hitvallás, jogrendünk alapja – az új „vérszerződés” a múlt, a jelen és a jövő minden magyarja között. Hol naponta új élet fakad, - ott a szent nyelvhez már nem illik a koldus

dadogás, de jól kell vigyáznunk, ha magyarul beszélünk - ez édes anyanyelvünk köt össze bennünket, aki által megszólaltunk és azóta is van üzenetünk egymáshoz.

Csupán koppant szóvá dermeszteni a feszíteni mindig kész gonosz a szent akarat holnapvágyó rügyét, akárcsak a gyermekgyilkos Heródes a teljes karácsonyi képben. Jézusra már születésekor kimondották a halálos ítéletet... és az óta is!

Csak J. Robert Oppenheimernek, az első atombomba megalkotójának alábbi kijelentése is olyan üzenetértékű és megszívlelendő, mondhatnánk döbbenetes igaz fogalom, amely az erkölcsi felelősséget nem jogi vagy pszichológiai, hanem hitbeli kifejezéssel határozza meg. „Az a fizikatudomány, amely döntő szerepet játszott az atombomba kifejlesztésében, egyenesen a mi laboratóriumainkból és naplóinkból származott. A háborús időkben szolgáló államfőink távlati gondolkodása és messzelátó bölcsessége ellenére a fizikusok sajátosan közvetlen felelősséget éreztek azért, hogy sugallották, támogatták, és végül nagymértékben megalkották az atomfegyvert. Nem felejthetjük el azt sem, hogy ezek a fegyverek, - mivel valóban használták őket, - milyen hallatlan kegyetlenséggel dramatizálták a modern háború embertelenségét és gonoszságát. Valami olyan nyers értelemben, amelyet sem a közönségesség, sem a humor, sem a túlzás nem képes egészen kioltani, a fizikusok valójában fel- és megismerték a bűnt: ez az ismeret pedig számukra elveszíthetetlen.” (Physics in the Contemporary World) tehát a bűnről, és nem „bűncselekményről”, (crime, delic), „szabálysértésről” (offence, infraction), „tévedésről” (mistake) vagy valamelyes „meggondolatlanságról” (carelessness, imprudentce, inconsideration) beszélünk. Erkölcsileg semleges mentegetőzésnek nincsen helye. Sem a szobor fia dicstelen szerepe (Kossuth Lajos Tivadar mondotta ezt saját magáról Kun Andornak adott interjújában), sem kulturbestializmus (Vázsonyi nevezte így a művelődéstörténetre nem figyelő történetírást), sem pedig a „nicht vor dem Kind!”(ne a gyermek előtt!) nem szolgálhat mentségül. Résen kell lennünk, nyíltan és őszintén színt kell vallanunk. Felelősek vagyunk azokért is, akik a gazdasági-pénzügyi válság ürügyén nemzeti, erkölcsi válságot – ez végzetes, akár az atombomba! - akarnak ránk zúdítani. A dolgokat a

formák, a szerkezet, a rendszer felől kiindulva is értelmezhetjük, mint az a felelős képviselői kormányzat, amely meglehetősen hajlékony, fogékony társadalmi szerkezetével lehetővé teszi azokat a változásokat, amelyekhez a múltban forradalom vagy felkelés volt szükséges. Itt azonban csak az a kormány lehet sikeres és hasznos, amely nem lát mást maga előtt, csak a kötelességet. Viszont el kell ismernünk, hogy semmi sem nehezebb, veszélyesebb és bizonytalanabb, mint élen járni egy új társadalmi rend bevezetésében. Machiavelli még azt is hozzáteszi, hogy „A kezdeményező ugyanis ellenségévé teszi mindazokat, akiknek kedvezett a régi rendszer, és csak lagymatag támogatást kap azoktól, akiknek hasznos az új.”Bármit teszel, tedd megfontoltan és számolj a végeredménnyel.” – latin közmondás.

Intelem ez, - nem kérés. Választanunk kell naponta. Légy más, a lélekről gondolkodj, hagyd a részleteket másra. Légy tisztességes. A jövőre összpontosítsál, - tanácsol Szilárd Leó-

Mert a látható kormány mögött trónol egy láthatatlan kormány, amely nem tartozik hűséggel a népnek és nem is akarja ismerni felelősségét. Ezért: Válasszuk magunkat! A német farsangi virsli pörkölt helyett a kocsonyát is választhatjuk. A cím angolból így hangzik: Kocsonyának is nagyon finom vagy.

***

Anger Tamásné –Jilon-Remete

Várta a Karácsonyt

Nem csak az ünnepet, a megelőző heteket legalább úgy. Gyakran mondta ilyenkor játékosan, „ajtó záródik, se ki, se be”... ami gyakorlatilag azt jelentette, lehetőleg senki se zavarja a csendes estéinket. Ilyenkor vagy gyertyát gyújtott, vagy mécsest illesztett a kis porcelán almasütő alá, aztán percek múlva már fahéj és szegfűszeg illat kúszott a térbe.

Advent első vasárnapján elővette a házi készítésű koszorút, feldíszítette a lakást a hogy ő emlegette „saját gyártmány” csillagokkal, angyalkákkal. Gondolt arra, hogy a tarka őszi abrosz helyére egyszerű pasztell kerüljön.

A következő napokban gyakran láttam elvonulni a kis kuckójába, miután elégedetten nyugtázta, a konyhát rendben hagyta maga mögött. Ma már tudom, ott készítette el a nekünk szánt ajándékokat. Régóta nem lakom már ott.

Néhány dolog nem változott az óta sem.

Bár a mi gyermekkorunkban meglehetősen szerényen éltünk, ajándék mindig került a fa alá. Rajzoltunk, festettünk, idézeteket kerestünk lelkesen. Soha nem jutott eszembe, hogy nem kapunk ajándékot. Az, hogy anya valamiért mintha arra törekedett volna mindig, hogy tökéletessé tegye ezt a pár napot, és önmagát is, csak most tudom. Ebéd után rögtön nekilátott a konyha öltöztetésének. Elengedhetetlen volt ehhez a halk zene. A rádióban ilyenkor csodálatos történetek váltották egymást lágy sanzonnal. Ekkor választotta ki azt a dallamot, ami majd a vacsora alatt alig hallhatóan suttogott a magnó. A mi feladatunk volt a fa díszítése. Nem mindig ment simán a dolog. Az ütköző zóna legtöbbször akkor jött létre, amikor a fiúk másként

képzelték a színek keverését. Anya ilyenkor bejött, és azt mondta: nyugalom! Ez csak a várakozás feszkója! engedjük szabadon! Nagy utazás és nagy ünnep előtt ez még a legjobb családban is elő szokott fordulni. Nevetett!

Láttam a gödröcskéket az arcán. Aztán amikor meguntam a fiúk törekvését a tiri-tarka alkotásra, kimentem hozzá, dagasztotta éppen a sajtos rudat, keze maszatos volt, fejemet karjával simogatta, homlokomra pusztit súgott.

- Hát mondd meg nekik, te most csak piros díszekkel álmodtad ezt fát!

- Igen , a te feketefenyődet,- súgtam én.

Szerette ezt a fajtát. Pár éve vált részévé a rituálénknak. Arról a helyről való most is, ahol egykor a nagyszülei éltek. Belehallgattam a zenébe.

„Remember to let her into your heart,
Then you can start to make it better.”

Szenteste mindig ugyan az a finom hal illat lengte be otthonunkat. Paprikás lisztbe forgatott, fokhagymás tejben áztatott heck, arany barnára sütve, hozzá hagymás krumpli saláta. S végül kötelezően apai nagyanyám receptje: mézes szelet. Hófehér abroszon fehér tányérok, apró rózsaszín virágokkal, körbeölelve a fényesre csiszolt rece nélküli eccájkokkal. Középen gyertya.

Apa tokajit hűtött be. Karcsú poharakon tangót járt a gyertyaláng fénye.

Anya még a fürdőszobában volt, amikor mi már megkaptuk az ajándékokat. Emlékszem a szemére, ugyanaz a csillogást, szomorkás mosolyt láttam, mint a mamáéknál, amikor anya megköszönte azt a szokásos kis táblácska csokoládét, amit ilyenkor kapott. Ránk, hármunkra, „rendes” ajándék várt: játék, ruha, apának cipő, vagy pulcsi. Kisgyerekként azzal a sajátos móddal tiltakoztam, hogy nem

bontottam ki az ajándékomat, azt mondtam, hogy majd otthon...
legyen meglepetés.

Azóta sok-sok sok ünnep simította el azokat a régi ráncokat.

Ma ismét Advent van.

Jólesik dúdolni úton hazafelé:

„Hey Jude, don't make it bad,
Take a sad song and make it better.
Remember to let her under your skin,
Then you begin to make it better.
Better, better, better, better, better, better, oh...
:| La-la-la la-la-la-la la-la-la-la, hey Jude. :| „

Hé, Jude, ne tedd, rosszá
Vegyél 1 szomorú dalt és tedd jobbá
Emlékezz és engedd szívedbe (a dalt)
Aztán elkezdheted jobbá tenni
Jobbá, jobbá, jobbá, jobbá, jobbá, jobbá, ó.....

:| La-la-la la-la-la-la la-la-la-la, hey Jude. :|

***

Sándor Kinga

Jelenet

Ezt a jelenetet írtam tavaly karácsonyra, egy átmeneti szálló lakói adták elő, én tanítottam be...

SZEREPLŐK:

Nő, férfi, nagymama, 4 hajléktalan/ Erika, Balázs, Barbara, Józsi, Ági, András, Ica

Szin: jobbról jönnek be: Nő, férfi, nagymama, /veszekednek/

Nagymama: Takarodj innen, ez a ház már nem a tiéd, sem a ruhád, de még a gyereked sem.

Mindenedet elvesztettél, nem veszem semmi hasznodat. Ide soha többet be ne tedd a lábadat!

Nő: De hova menjek, ilyen hidegben és karácsonykor, kérlek, engedjétek meg, hogy legalább még ma éjjel maradhassak, nem követtem el semmi rosszat.

Férfi: / vállon ragadja a feleségét és rázza/ Mit nem akarsz megérteni, takarodj innen, nem keresel egy fillért sem, ingyen élő vagy!

Nő: De, csak egy hete nem dolgozom, eddig én kerestem a pénzt, nem tehetek róla, hogy már nincs munkám. Kérlek benneteket, ma Karácsony van.

Nagymama: /nevetve/ Karácsony van, hát aztán, az is olyan nap, mint a másik, tünés!

Nő: / kicsit kihúzva magát/ De ez a ház az enyém, meg a fiamé, miért nekem kell elmennem?

Férfi: Fogd már fel, hogy itt most már semmi sem a tiéd, vesztettél.

Nő: / sírva/ Akkor legalább a fiamat had vigyem magammal, ő az enyém, nem vehetitek el tőlem.

Nagymama: Te élhetetlen, aztán miből tartanád el, még azt sem engedem meg, hogy elköszönj tőle.

Férfi: Remélem, hogy oda fagysz az utcára, aztán többet semmi gondunk nem lesz veled.

Nő: / sírva, kiabálva/ Adjátok oda a fiamat! Fiam, kisfiam, gyere ki anyához! /zokog/

Nagym. férf: / összeölelkezve, nevetve, indulnak balra ki, majd egyszerre mondják/ Na, boldog karácsonyt, nyugodalmas jóéjszakát! / és tovább hallatszik a nevetésük./

Nő: /Zokog, majd leül egy székre/ Édes Istenem, ha vagy odafent az égben, nézz le rám, szánj meg. Elvették a gyermekemet, most mitévő legyek, nem lesz olyan hely, ahol befogadnak akár, csak egy éjszakára is.

/egyszer, csak vidám nevetést, beszélgetést hall, néz a hang irányában, ahol egy fény gyúl. Kicsit közelebb megy és nézi a négy szegény embert, akik nagyon vidáman vannak. Ettől még jobban elszomorodik és visszaül a székre és csendesen sírdogál./

Ági: Ugye mondtam, hogy mégis, csak lesz karácsonyunk!

Józi: Nem hittem, hogy vannak még rendes emberek és segítenek.

Ica: Gyorsan hozzátok be a székeket, az asztalt is!

/ hozzák az asztalt és a székeket/

András: Aztán terítünk és lakmározunk!

/ közben az egyikük egy karácsonyi dalt dúdol, gyorsan rakják az ételt az asztalra, majd leülnek.

Ági: Először imádkozzunk magunkban és aztán mondjunk asztali áldást.

/ nagy csend lesz, csak kintről hallatszik a nő zokogása./

Ica: Ti is halljátok, valaki sír, Ilyen ünnepen nevetni kell, nem sírni, menjünk, nézzük meg, hogy ki az!

/ mind felállnak az asztaltól és mennek a hang irányába, mikor a nőhöz érnek, körbe állják és próbálják szóra bírni./

Józi: Mi történt veled, miért sírsz ilyen gyönyörű ünnepen, hisz ez a szeretet ünnepe, most örülni kell, ekkor született jézus!

Nő: Mit ér az nekem, elhagyott a hitem. Mindenemet elvesztettem, még a kisfiamat is. Nincs miért élnem sem, nem, hogy örülnöm.

Ica: Hogy mondhatsz ilyet, ne káromold Istent, hitnek lenni kell a szívedben.

Nő: Nem a vagyonoméért sírok, elvették a kisfiamat, földönfutó lettem és gyermektelen, elvesztem.

Józi: Gyere velünk, megfagysz idekint, ülj asztalunkhoz, igaz szegényes, de szívesen látunk, bennünk jó barátokra lelsz.

/ a többiek egyszerre/

Igen, gyere velünk, szívesen látunk és segítünk is neked, hogy
visszakaphasd a gyermekedet.

Nő: Ti nagyon jó emberek vagytok, köszönöm nektek, elfogadom
segítségüket, újra remény és hit költözött a szívembe, / az égre nézve
/ köszönöm Jézusom!

/ visszaindulnak az asztalhoz, behoznak még egy széket és leülnek,
majd, megszólal a karácsonyi ének /

Asztali áldás: ZENE: Hóban ébred majd az ünnep.... / Marika/

/, addig falatoznak, az ének végén felállnak /

Ági: Csak az lehet igazán gazdag, kinek szíve is az,

András: Csak az lehet igazán gazdag, ki a nincsből is ad!

Józsi: Csak az lehet igazán gazdag, ki a lelkével szeret,

Ica: Csak az lehet igazán gazdag, ki együtt örül veled!

Nő: Lelke és szíve, csak annak az embernek lehet igazán gazdag,
Ki a nyomorban, az embertelenségben is ember marad!

*

Karácsony három nemzedéken át

Még emlékszem a gyermekkorom Jézuska várására, a nagy izgalomra,
vajon megkapom-e az ajándékom, amiért annyira áhítoztam.

Emlékeimben gyönyörűek ezek az ünnepek, tele titkokkal, finom
illatokkal, vendégekkel, vakító fehérséggel, ereszeokről lógó vastag
jégcsapokkal.

A táj is ünneplőbe öltözött így karácsony táján, hatalmas pelyhek
hullottak az égből, betakarva mindent csillogó fehérrel.

Ha égnek fordítottam az arcom, számat kitátva, hullottak bele a
hópelyhek, még most érzem a számban, mert érdekes volt az íze, hogy
milyen, már magam sem tudom, csak azt, hogy finom.

Úgy voltam a jégcsapokkal is, letörtem egyet és rágtam, kemény volt
és hideg, de gyorsan olvadt a számban.

Ezt csak titokban lehetett, mert ha meglátták, akkor nagyon
megszidták érte, mégis újra, és újra megtettem.

Édesanyám és nagyanyám, sorba sütötték a süteményeket, tyúkot pucoltak, na és, hogy el ne felejtkezsek róla, karácsony előtt volt a disznóvágás, ezzel kezdődött az ünnepvárás.

Majd eljött december huszonnegyedike, nagyon izgatottak voltunk egész délelőtt, nem vettük semmi hasznunkat, csak hátra mozdítók voltunk a három lány testvéremmel együtt.

Édesapám már délután elment valahova titokban, így nagyapámra maradtunk, ő próbált lefoglalni bennünket.

Lapátolta kint az udvaron a havat és hívott bennünket hógolyózni, ennek mindig nagyon örültünk, mert papa nem hógolyókat készített, hanem lapáttal szórta ránk a havat.

Mindig a szájába lógott a pipa, mi pedig azt próbáltuk eltalálni.

És ha sikerült, akkor volt nevetés, mert a forró pipa eltűnt a méteres hóban.

Délután megérkeztek az unokatestvérek is, süteményt kóstolni, na, meg egy kicsit játszani.

Majd nemsokára jött keresztanyám is, azzal a hírrel, hogy már hozzájuk megjött a Jézuska.

Persze, mindegyen futottunk át hozzájuk, megnézni a karácsonyfát és az ajándékokat, kicsit játszottunk az új játékokkal, de aztán indultunk haza, nehogy lemaradjunk a Jézuska érkezéséről.

Sajnos a Jézuskával nem találkoztunk, de a karácsonyfánk ott állt a maga pompájában.

Szüleim, nagyszüleim, várakozással telve nézték a boldogságunkat, izgalomtól kipirult arcunkat.

Azóta is minden évben eszembe jut az a jó érzés, ami akkor eltöltött.

Aztán felnőttem, férjhez mentem, és megszülettek a gyermekeim, két fiú és egy lány.

Jöttek az ünnepek, jött a karácsony, és én újra átéltem gyermekkorom minden örömét, várakozását.

De most már az ő szemükben láttam a múltamat, az ő arcuk hozta az ünnep ragyogását.

Nálunk a karácsony a legszentebb ünnep, nem veszített a varázsából még akkor sem, mikor felnőttek a gyermekeim.

Ugyanúgy készültem, sütöttem főztem, és, ha megemlítettem, hogy az idén nem főzök olyan sokat, akkor egyöntetűen kiáltották:

- Tudjuk, csak egy hadseregnek... Ez szállóige lett nálunk.

Most már ők is felnőtt emberek lettek, a két fiamtól külön élek, már nem tudunk minden karácsonyt együtt tölteni.

Unokám csak egy van, a lányom kislánya, most két és fél éves, bearanyozza minden egyes napomat.

A tavalyi karácsonyt még nem nagyon értette, igaz, a karácsonyfára rácsodálkozott, de aztán meglátta a dömperert, onnantól csak az érdekelte.

De az ideje, az már más lesz, hisz értelmes, okos, egész nap csacsog, puszilgat, és százszor elmondja:

- Maji, én, úgy szeretlek... (pösze a szentem)

Még egy hónap van karácsonyig, de én már most elterveztem mindent. Már meg van a menü, mindenkinek lesz benne kedvence, ugyan úgy, mint régen, de ez most még is más.

Együtt lesz az egész család, sőt, négy fővel gyarapodtunk is, most már tényleg egy hadseregnek főzök.

Mindegyikünk boldog várakozással készülődik.

Ez az ünnep nekünk, Jézus születését, a szeretetet, a család együvé tartozását jelenti.

Majd, amikor szent este felgyulladnak a kis színes égők a fán, és ezer szikrát szórnak a csillagszórók, tudom, hogy újra fogom élni a boldog várakozást, a csodát.

Kis unokám gyönyörű, ámuló szemei és arca fogja, visszatükrözi azt nekem.

Talán ezen a karácsonyon nem is lesz havazás, én akkor is érezni fogom az arcomon, a lány hópelyhek hűvös simogatását, és azoknak ízét.

*

Hajléktalanok karácsonya

(igaz történet)

Két nap múlva itt a karácsony és lázasan készülünk az átmeneti szállón, hogy szép műsort tudjunk előadni a lakóknak.

Tizenhét szereplő, mindegyik különböző, nehéz sorsú ember, nehezen nyílnak meg, nagy erőfeszítés árán lehetett őket rábeszélni a szerepvállalásra.

Ez a harmadik Karácsony, amit elvállaltam, hogy műsort készítek egy átmeneti szálló lakóinak, karitatív alapon.

Nagy örömmel teszem, kihívás nekem. Szeretek az emberekkel foglalkozni.

Már a kosztümös próbák folynak, mindenkinek tudtam szerezni, vagy varrtam jelmezt a szerepéhez.

Olyan lázban égnek, mintha ezen múlna az életük, félnek, hogy nem tudják majd elmondani a verset, vagy a szerepüket.

Egymást biztatják, „... te jó vagy, nagyon jó, én meg nem tudok semmit”.

Hit, remény, kétség, ebből állnak a próbák.

Természetesen egy ilyen ünnephez kell valamilyen ételnek is lenni. Sajnos több mint 200 embernek nem tudtam a főzést megoldani, sokba került volna az alapanyag, ezért úgy döntöttem, hogy süteményt sütünk.

Volt is sok jelentkező, csak a sütemény receptet kellett nekik átadni, mi pedig beszereztük az alapanyagokat hozzá.

Így jelmezben szépen összeállt a műsor, most már szinte olajozottan megy minden, pedig némelyik szereplő nem tud itt lenni minden próbán és egy másik helyettesíti.

Én is izgulok: hogy megy a tánc, az ének és, hogy jól kezelik-e a gépet? Csak nehogy elrontsák a sorrendet!

Szereztem világosítást is, az emberek ilyenkor adakozóbbak, ingyen kapjuk azt is és az férfi is ingyen jön, bíztat, ”jó lesz”, pedig a forgatókönyvet csak most adtam neki oda.

Itt a nagy nap! Már lent vagyunk a nagy teremben, ahol majd az előadás lesz, berendezzük székekkel, kimérjük a színpadot, hogy elég legyen a hely, a mozgástér.

Minden szereplő itt toporog, pedig alig múlt három óra, este hét órakor kezdődik az előadás.

Még egy próbát tartunk, nehogy valami baki közbe jöjjön, ez jó is meg nem is.

Nyugtatgatom őket, de hiába, egyre idegesebbek, most már nem is attól félnek, hogy nem fogják tudni a szerepüket, hanem attól, hogy nem lesz rájuk kíváncsi senki.

Hogy eltereljem a figyelmüket, megkérek mindenkit, újra leltározzuk le a jelmezeket, sorba vannak-e rakva, mindegyiküknek több szerepe is van, és gyorsan kell átöltözni.

Aztán lassan hét óra, ki-kilesek az öltözőnk ajtaján, vajon vannak-e már a nézőtérén, mert eddig, alig lézengett valaki, nem is engedem a szereplőket az ajtóhoz, nehogy elszomorodjanak.

De most tíz perccel hét óra előtt, tele a terem, százötven széket tettünk le és van, aki áll.

- Most már megnézhetitek - kiáltok oda nekik!

Ők pedig jönnek, tolonganak az ajtónál, nagyon örülnek, de meg is ijednek.

Nekem is nagy kő esik le a szívemről, végig nézek a lelkes kis csapaton és imádkozom, nehogy megtorpanjanak az utolsó pillanatban.

Már mindenki jelmezben, elől egy táncos pár, utána én a köszöntővel, majd, Mária és József a kisdeddal, aztán a három királyok.

Lassan elsötétül a nézőtér, elcsendesedik, és ekkor megszólal a zene.

Peregve követik egymást az események, a tánc ragyogóan sikerült, egy bécsi keringő, én is köszöntöttem a nézőket és a szereplőket, ettől a perctől, már teljesen ott lehetek velük, érzem, bíznak bennem.

Jön, Mária, József és a három király, a három királyok zenéjére vonulnak fel, ebből alakul ki az élőkép, a királyok a zene végére letérdepelnek a kisded előtt, nagyon nagy taps!

Aztán jönnek a versek, különböző történetek, vidámak, szomorúak, táncok, énekek.

A szomorú jelenetnél nem csak az édesanya sír, kit kiüldöztek karácsony éjjelén az utcára és elvették a gyermekét, hanem a nézőtérén is fel-felhangzik egy zokogás, majd a történet végén, mikor a hajléktalanok hívják asztalukhoz a nincstelen édesanyát, szintén nagy taps.

Úgy játszanak a szereplők, mintha mindig is ezt csinálták volna, mindenkit repít, sarkall a siker.

A vidám jelenetben, az ottani életüket figurázzák ki, amit próbáltam úgy megírni, hogy az ott dolgozók se érezzék magukat sértve, egy kicsit gúnyolódó, csipkelődő.

Aztán az utolsó vers, amibe megakad a versmondó, majd elnézést kér, és újra kezdi, sikerül, ő is nagy tapsot kap.

Az utolsó előtti szám, egy tánc, a legyetek jók, ha tudtok zenéjére, Ilyen jól még soha sem sikerült, egyszerre lépett mindenki, pedig az összes szereplő fent volt a színpadon.

Táncolva jönnek le, boldogok, és tapsra éhesek.

Lassan elsötétül a nézőtér, és végezetül, megszólal egy gyönyörű zene- Andrea Bocceli előadásában Con te Patrio /veled/.

Minden szereplő egy gyertyával vonul a színpadra, elől, Mária, József, a kisdéd és a három királyok, újra élőképet alkotva, majd tőlük jobbról, balról érkeznek egyesével a szereplők, utoljára én és a segítők.

Ahogy végig nézek az arcokon, a vibráló gyertyafényben, csillognak a szemek a könnytől, van, akinek már végig folyik az arcán!

Elhangzik az utolsó akkord is, újra fényárban úszik a nagy terem, elfújjuk a gyertyákat és pár másodpercig néma csend támad.

Aztán a hatalmas taps, sokan felállnak, és úgy tapsolnak, alig győzünk hajlongani.

Most a szálló igazgatónője mond köszönetet mindannyinknak, és azt hiszem, hogy vége, de még nincs, mert az egyik szereplő jön felém egy szál rózsával, a többiek meg kísérik.

Ezt a rózsát én kapom, nagyon meghatódom, jól esik, hogy gondoltak rám, ez többet jelent, mint bármi más.

Felállnak a nézők, és mindenki megy az asztalokhoz, amelyekre rengeteg sütemény, üdítő, ásványvíz, szörp van felhalmozva.

Szól a zene, ma éjfélig szórakozhatnak az emberek, és látom, hogy sorban gratulálnak a szereplőknek. Szegények alig jutnak egy falat süteményhez, mert mindig megállítja őket valaki.

Boldogok, hogy sikerült, és most valami olyat tettek, ami visszaadta az önbecsülésüket, erőt meríthetnek belőle.

- Lassan szeretnék haza indulni, de nem tehetem, pedig nagyon fáradt vagyok, de jó látni ezt a boldogságot.

Vajon fognak-e rá emlékezni évek múlva, vagy elfelejtik a hellyel együtt? Aztán lopva elindulok a kijárat felé, pedig még sokáig elnézném őket. Most úgy tűnik, hogy olyanok, mint az a kisgyermek, ki karácsonyra a titkon áhított ajándékot kapta.. Ez az ő ünnepük. Holnap visszajövök összeszedni saját holmimat.

Erről azok a sorok jutnak eszembe, amelyet az egyik jelenetem végére írtam:

„Csak az lehet igazán gazdag, kinek szíve is az,

Csak az lehet igazán gazdag, ki a nincsből is ad.

Csak az lehet igazán gazdag, ki a lelkével szeret,

Csak az lehet igazán gazdag, ki együtt örül veled.

Lelke és szíve, csak annak lehet igazán gazdag,

Ki a nyomorban, az embertelenségben is

Ember marad.”

(Sándor Kinga)

*

Köszönöm

Egy köszönő levéllel szeretnék neked mielőbbi gyógyulást kívánni!

Köszönöm tiszta szívemből az igaz barátságot, kedves barátnőmnek,
Lélek Sándornénak.

Nem az ünnepvárás készlet erre a köszönő levélre, amelyet némely ember úgy érez, hogy ilyenkor ünnepek táján kötelező, hanem egy igaz barátság megszületése. Egy rövid történetet szeretnék elmondani, ami velem történt, mióta Budapesten élek. Öt éve költöztem fel Zalából, hogy lányomnak segítségére legyek. Ott hagytam barátaimat, akikkel természetesen, nem szűnt meg a kapcsolat, de most már ritkábban tudunk beszélgetni. Ekkor találtam a facebook oldalon egy csoportot, ahova meghívtak. Itt ismertem meg Gizikét a gyönyörű írásai alapján. Minden nap új történetekkel lepett meg, amelyek könnyet csaltak a szememben, pedig azt hittem, hogy már elfogytak és soha többé nem tudok sírni. Írásai olyan érzéseket indítottak el bennem, amiről azt sem tudtam, hogy léteznek. Az ő sarkallására kezdtem intenzívebben foglalkozni a vers írásával, több-kevesebb sikerrel. Kezdttem felrakni az oldalra verseket, hivatkozásokat és Gizike biztatott. Majd később meghívott a Tárogató Hangján Baráti Közösség Oldalára.

És akkor jött a nagy pillanat, barátnőm egyik könyve, ”A lélek húrja” kiadásra került. Nagyon örültem neki, de kérni nem mertem, hogy nékem is küldjön egy példányt. Most már nem is bánom, mert így sokkal értékesebb, mivel Ő ajánlott fel egyet dedikálva. Nagyon büszke voltam, vagyok arra, hogy egy ilyen embert nevezhetek a barátomnak. Drága Gizikém! Köszönök mindent, elsősorban a barátságodat, a dedikált könyvet, a sok szívből jövő biztatást. Írásaidat nagy becsben tartom, a könyvespolcomon a főhelyre tettem, ha ránézek a könyveimre, mindig tiéd az első, amit meglátok.

De nem csak a könyved van főhelyen, a polcon, hanem Te is a szívemben egy sorban vagy azzal a felemelő érzéssel, ami egyik versemnek az utolsó sorai.

Ami így szól:

S, ha szól a Himnusz
Én még most is sírok,
Mert örülök, hogy
Magyar vagyok!
Őszinte barátsággal:

Sándor Kinga

*

ÜNNEP

Hogy mi az ünnep,
Szívedben kell, hogy érezd.
Ünnep lehet minden nap,
Ha szeretsz és szeretve vagy,
Szívedet nem kell, hogy kérdezd.

Nem kell hozzá különös alkalom,
Nem kell, hozzá csillogás, vagyon.
De kell sok érzelem, gazdag lélek,
Tárd ki szíved, s ne mond, hogy félek,

Szeretni nem lehet, kicsit, vagy nagyon,

Csak tiszta szívvel tedd, ez legyen

Minden nap tetteidben és ajkadon.

Mond ki és mutasd meg, mit érzel,

Tiszta lélekkel, simogató, segítő kézzel.

Kit szeretsz, tán messze van és távol,

Lélekben vele lehetsz, lehet Ő bárhol.

Ez az ünnep! S, azt soha se feledd!

Ünnepelni, csak az tud, ki tiszta szívvel,

Fenntartás nélkül, nagyon szeret.

***

Erdős Attila

Advent utolsó gyertyája

Nem vagy egyedül a világon,
mint e gyertyaszál,
ami folyton fagy - ha ég.
Nézz körül!
Hiszen van fenyőág, toboz,
és minden földi ékesség, szépség:
CSAK REMÉLJ!

Lassan elfogyó, utolsó gyertyaszál,
még egy égő a többiek közül.
Ez a gyertyaláng az,
ami a szeretet ünnep közeledtét jelzi.
Sírva búcsúzik, még sincs egyedül:
REMÉLJ RENDÜLETLENÜL!

Elfogyva pompázó adventi gyertyaszál.
Könnyezz, sírj!
Búcsúkönnyeiddel és fényeddel
üzenj a világnak!
Nincs fontosabb e Földön, mint
a SZERETET, a BÉKE és a HIT.

*

Adventi gyertyák fényében

Adventvárás idején életutat sirat a keresztényföld esendő vándora.
Sebzett gondolatban ajándékba kapja lelkéhez a szavakat: és a felnőtti
lélek - gyermekként esdekel. Az élet oly rövid, mint az adventi
gyertyák vasárnapi fénye.

Amíg a folyékony viasz táplálja életét, a díszével együtt pompázik, ég,
...Ma még Emberként vagyunk, de a holnap számadása - mindennél fontosabb!

*

Adventi üzenet

Az időnk homokórája szüntelen pereg,
az élettel együtt - ez nekünk jár!
A háborítatlan, tiszta víztükörre írd
a megélt bánatot,
ami ott legfelül - még nagyon fáj.
Csak az Ember az, aki másoknak megbocsát!
Engedj el minden - minden tartozást.

Ne sajnálj sikertelen múltat,
ne pazarold rá a megmaradt idődet!
A jövő felé nézz, és éld az Életet.
Lelked nyugalmához keresd a kincseket,
az ékes, szívbeli szavakat:
s lásd emléksillagokká válik a tegnapiod,
és ünneppé lesz a holnapod.

Szeretve éld az Életet,
hiszen legdrágább kincsed az,
amit Édesanya életében - néked adhatott.
Apró áldozatokat hozz a Családért,
magadnak - másokért:
amit ma még megtehetsz.

Léted majd homályba vész,
csak tetteid igazolják rólad - mások emlékét.

***

Marianna Hadebank

Karácsonyi készülődés

Borzasztó fájdalmakkal és 3 napos öntudatlanul fekvéssel a kórházi ágyon végre idehaza a Karácson ünnepére. Mennyire örüljek, kérdezem magamtól. Lesz még karácsonyom? Nem ígérték semmit az orvosok. Még nem tudják, hogy túlélem-e. De gyermekem soha sem lehet, hisz elrádiúmozna. Szemembe mondva egész más volt, mint amikor előtte is éreztem belülről. Ájultan estem össze. 3 nap után magamhoz térve és a fájdalmas kezelés után végre otthon. Még vár rám több kezelés és sugárzások, ha megérem. Itt a karácsony, megérem, még a többit is Istenem mit tegyek? Tedd széppé és bízz hallottam, hogy súgják a fülemben. Igen széppé teszem, akár utolsó akár követi sok - sok még. De ez MOST VAN.

Hahó, kedveseim mit is együnk, mit is süssek, hát mit ültök itt, mint aki nem tudja, mit hoz a holnap? Én tudom, csodaszép Karácsonyt.

Konyhát hamarosan betöltötte a sütemények és az ételek bódító ízeinek illata.

Konyhaajtó, szokás szerint ilyenkor csukva, hisz akkor nincs meglepetés. hallom apucikám papucsának tompa hangját, már kopognak is az ajtón, bejöhetnek, csak inni szeretnék. Természetes volt, hogy Ő lesz az első, aki magához tér és követni fog. Nem vágtam vissza, van víz a fürdőszobában is..nem nem lehet..csomagoljátok az ajándékokat. Ne felejtsetek el a kutyámat sem. Lázasan dolgoztam, hiába fáj mindenem, beszűrődött hozzám a kinti halk beszéd, papírok zörgése, zizegése...mosolyogtam..éreztem, hogy beindult az élet.

Elkészülve a legszebb terítéket előszedve terítettem, díszítettem az asztalt. Kérdeztem, kész a fa, ajándékok, mert akkor nincs vacsora.

Majd a csengőt megrázva hívtam szeretett családomat a karácsony esti asztalhoz.

A betegségem miatt éjféli misére nem gondolhattam, de a Karácsonyfa mellett karácsonyi énekeket dalolva, csillagszórók fényében bontottuk ki az ajándékokat, mindig Nálunk kezdtük, majd mentünk át a másik szobába a szülőkhöz. Boxer kutyám már tudta a sorrendet, várt nyugodtan, hogy mikor kerül rá a sor.

Ajándékozás után jött az ünnepi vacsora, hangulat vidám volt, mert így akarta az én Istenem oda fent. Belül mindenki sírt, de vidáman ültünk az asztalnál, szokás szerint apukámmal viccelődtünk. Istenem belül mindenem fáj, testem és lelkem. De most csak egy volt az igazi érték, hogy ez szép legyen és felejthetetlen. Igen az is volt. Soha nem volt többet ilyen, mint a halál torkában. Akkor ezt tudtuk és, hogy nekünk soha nem lesz gyerekünk.

Másnap csak elmentünk együtt a templomba, mintha minden más lett volna. Ünnepelesebb volt, felemelőbb.

Ünnepeket követték a további kezelések, sokat már eszméletlen állapotomban tettek meg az orvosok, mert kibírhatatlan volt a fájdalom.

De mindig segített a csodálatos Karácsonyom a Családommal.

Átsegített mindenen, még az orvosok sem hitték el.

Sok-sok Karácsony követte, de ez egy különleges Karácsony volt a halállal küszködve.

Köszönöm URAM, hogy megsegítettél és erőt adtál. Karácsony Szent Ereje!

*

Emlékkép a múltból

Még a Dagály utcában laktunk a rendőrtiszti lakásban, Nagyszüleimnél, amikor az utolsó "Mennyből az Angyal" Karácsonyom elszállt. Ott gyűlt össze az egész család. A legfiatalabb testvére anyukámnak öltözött be angyalnak és ő kezdte el énekelni a Szent esti énekeket, meg figyelmesen felolvasott a Bibliából és osztotta szét az ajándékokat. Már akkor sem lehetett nagyon becsapni, nagyon figyeltem a részletekre. Mint apa lánya, fogtam most, és mint mindig apukám kezét és vártam, lestem az eseményeket. Nagyon gyanúsnak találtam a dolgokat. Oda hajoltam Apukámhoz és halkán megkérdeztem:

- Édesapám ez szerintem nem angyal, ez a Kati néni, mire az örökké tréfás kis drágám válaszolta:

- Tudod, mit kislányom kilökjük az ablakon, ha elrepül angyal, ha leesik, akkor az csak a Kati néni lehet...

Ezek után nem volt több ilyen beöltözés angyalkának, elszállt az illúzió, Kati néni maradt. Így lett vége a beöltözéses Karácsonyomnak.

***

Lélek Sándorné Gizella - Ekpafat

Jaj, annak, aki egyedül marad!

Istenem, hányszor hallottam édesanyám ostoros bánatát, mielőtt égi otthonába költözött. Apám távozása olyan szomorúságba taszította magát, ahonnét nem volt visszaút.

Amíg mind a ketten éltek és utazni tudtak, megtömött szatyrokkal érkeztek, vagy ha én mentem, roskadozott a csomagtartó az édes illatú dobozoktól, gyümölcsös kosaraktól és a befőttes üvegektől.

Apám távozása után végtelen magányában, gondolatait ködbe burkolva feladni készült. Elsőnek ruganyos járása lett tétova, majd karjából illant el az erő, s végül a beszéd is kifárasztotta. Ekkor kellett lépnem, ha nem akartam, hogy büntudattól hajszolva éljem az életem. Megkértem jöjjön fel hozzám, a nagyvárosba. Nehezen adta fel addigi életét, apám temetői közelségét, de végül győzött a józanész. Olyanok voltunk az első időben, mint patakban a kavics, addig ütköztünk lent a mederalján, ameddig egymáshoz nem csiszolódtunk.

Az utolsó évtizedet együtt töltöttük, a távolságot így sikerült legyőzni. A lakás remek beosztása lehetővé tette, ne legyünk egymás terhére, ha valamelyikünknek szüksége volt pihenésre. Konfliktuskerülő természetünk igen hamar békés egymás mellett élést biztosított számunkra. Minden este pontban 7-kor az ebédlő nagy asztalához ültünk egymással szemben. Meleg vacsorát Ő varázsolt az asztalra, míg a hideget magam készítettem. Soha nem álltunk fel addig, míg mindent meg nem beszéltünk. Így volt ez akkor is, Advent idejében. Gyültek a sorok a cetlin, bár nagy részüket kipipáltuk, az ajándékok a komód alján sorakoztak. Az ünnepvárás idején a gyermekkorom féktelen boldogsága mindenkor visszatért. Jó hangulatban múltattuk az időt, egyszer csak homlokán megjelentek a ráncok az összehúzott szemöldök fölött, és így szólt:

- Babi hívott, az idén nem lesz fa! Kivágták az összest, mire hazaértek a kórházból. Milyen világot élünk? –kérdezte szomorúan.

- Sajnos ilyet anyám, de ne félj, fenyőillatú lesz a karácsonyunk. Láttam, a csarnok bejáratánál már készítik a helyet a zalai- és somogyi termelőknek, ott majd veszek egyet.

- Mit szólnál egy kis töves ezüsfenyőhöz? Tavasszal ki lehet ültetni a temetőbe a pad mögé, úgyis olyan kopár ott minden. Addig el lesz itt az erkélyen, amikor kikerül a lakásból vízkereszt után.

- Ahogy gondolod kedves mamikám. –válaszoltam.

Tényleg jó ötletnek tartottam. Maradtunk még egy darabig, megterveztük a hétfégi menüt, megnéztük a késői híradót és jó éjt kívánva egymásnak az elmaradhatatlan puszival, aludni tértünk.

Másnapra mínusz húsz fokot jósoltak, rövid szellőztetés után, beállítottam a termosztátot, és aludni tértem. A közeli templomból behallatszó reggeli harangszó ébresztett, mint mindig, szombat lévén ágyban maradtam és visszaszundítottam. Mikor felébredtem az ablakhoz léptem a zúzmarás faágon megcsillant a napsugár, az órára néztem. Jócskán bealudtam –állapítottam meg kissé dühösen. Nem értettem mi az a nagy csend, máskor diszkréten bár, de felhallatszott a Kossuth rádió műsora. Amint leértem, kétségbe esve láttam, nyoma sincs annak, hogy anyám fent lenne. Hiába kopogtam az ajtón. Benyitottam, az ágyon feküdt mozdulatlan. Szép volt, nekem a legszebb, mintha aludt volna. Költögetni kezdtem, mindhiába, Ő már messze járt és apámhoz költözött. Megroppant a lelkem, térdre rogytam, megcsókoltam kihűlő-félben lévő kezét, mielőtt az ügyeletes orvost hívtam.

Delet harangoztak, amikor elvitték a lelkének burkát. Szeretetének örökké-égő olajmécsesét hagyta rám, hogy a világ sötétjében az Istent kereső utamon világítson.

Szenteste a „Mennyből az angyal”-t énekelve, szememből kiinduló könnypataknak utat engedve tettem fel a csúcsot a kicsi ezüsfenyő

tetejére, vigyázva, hogy meg ne sérüljön, hiszen tavaszra a pad mellé ültetem, hogy árnyékával betakarja a dupla sírhantot.

Anyámtól megtanultam, a szertefoszlott remény ostorának csattogását csak a boldog találkozáskor felcsendülő szférák zenéje oldja...

*

Ünnep táján

Közeledik az ünnep, ilyentájt fájdalmas barázdákat szántanak az emlékek a múlt ekéjével az ember lelkekben. Felerősödnek az érzelmek, gyakoribbá válnak a panaszok, a magány félelmétől remeg a test, feszülnek az idegek. A telefonok sűrűbben csengenek, segítséget kérve. A rendelőkben régről ismert arcok jelennek meg.

Sára volt az első beteg az idén...

A mindig csinos asszony ilyentájt elhanyagolja magát, hangját fátyolosra változtatva, szemét lesütve sorolja panaszát. Pszichoszomatikus tüneteket produkálva sajnálatja magát, évek óta próbál rávenni, beszéljek a lányával, és mondjam el, hogy milyen beteg. Felnőtt családja van. Nem mondhatni, hogy probléma mentes a viszonyuk, ugyanis az asszony csak kapni szeret, adni képtelen. Unokája születése után szembesültek a tényekkel, miszerint soha nem ért rá, amikor a gyermek felügyeletét kérték tőle. Mind ahányszor halaszthatatlan, előre lekötött programra hivatkozott. Ezt nem vette ezt jó néven a család, így idő után gyérültek a látogatások, szigorúan a családi ünnepekre korlátozódtak. Pár év óta ebbe nem tartozik bele a teljes karácsony, csak az egyik napja. Luca az asszony lánya eleinte próbálkozott az ünnep megosztásával, úgy, hogy felváltva töltsék egymásnál az ünnepet, de soha nem jött össze, Sára mindig lebetegedett. Az első évben kiszolgálták, mindenki glédában állt.

A két ünnep között a mama frissebb és fittebb lett, mint annak előtte volt. Orvos nem látta, az öngyógyítás hatott. Következő évben ugyanezt a forgatókönyvet játszotta el. Ekkor vették észre, hogy az egész családot megvezetni készül, még sem rontották el a játékát. A harmadik próbálkozás azonban kudarcba fulladt. A fiatalok Endre családjánál köszöntötték a kis Jézus születés napját. Úgy tervezték reggelig maradnak, mert szent karácsony első napját Sárának ígérték. Amint az asszony értesült a megváltozott helyzetről ünnepi menüt ígért, csak ne hagyják magára szenteste. A fiatalok hajthatatlanok voltak, leutaztak az alföldre a férj családjához. A vacsora alatt megszólalt Luca telefonja. Feltételezte az édesanyja köszönteni szeretné a rokonokat, vidáman hallózott. Pár pillanatnyi szünet után, addig sohasem hallott fátyolos hangon közölte az édesanyja, hogy nagyon beteg, lehet meg sem éri a reggelt. Megijedtek, sebtében csomagolt a család, és a megengedett sebesség felső határával falták a kerekek a kilométereket hazáig. A gyereket és az apát Luca kitette a házuknál, majd folytatta az útját édesanyjához. Hirtelen nem találta a kulcsot, így csengetni kényszerült. Nyomta a csengőt már vagy fél tucatszor, de nem jeleztek vissza. A félelem fantomja rátelepedett, táskájában kutatott tovább, amikor egyik szomszéd megérkezett, és kinyitotta a kaput. Kedvesen üdvözölték egymást, pár szót váltottak, kellemes ünnepet kívánva egymásnak, a kedves öregúr búcsúzáskor megjegyezte:

- Ma délután találkoztam az édesanyjával a közeli cukrászdában, barátnőivel múltatták az időt. Tudja, hogy még mindig nagyon csinos az édesanyja, igazán jól tartja magát.

- Jenő bácsi, biztos benne, hogy anyát látta? – kérdezte hitetlenül.

- Ej, kislány, igaz, hogy megöregedtem, már csak okuláréval szemlélem a világot, de igen csak jó a látszerésem, tévedhetetlen vagyok, ha csinos, vidám, kacagó hölgyeket látok.

Luca elszégyellte magát, elköszönt és kettesével szedte a lépcsőket. Az ajtó csengőre ráfeküdt, addig nyomta, még édesanyja meg nem jelent az ajtóban. A lány nem tudta hogyan viselkedjen, mikor

meglátta anyját smink nélkül, kócosan, hétrét görnyedve. Vegyes érzelmek kavarogtak benne, de kedvesen így szólt hozzá.

- Anya mi van veled? Mi történt?

- Szédülök, a szívem szúr, egész nap ágyban voltam, nem tudok felkelni, ma még egy falatot sem ettem. – közölte suttogóra fogva.

- Ide figyelj, a felsorolt panaszok nem indokolják, hogy hétrét görnyedve téblábolj a lakásban, öltözz fel, megyünk a sürgősségre, tisztán akarok látni. Mit, hol találok, mondd meg, hogy segíthessek.

- Nem megyek sehova karácsonykor, majd ha elmúlnak az ünnepek. De, esetleg elvihetnél magatokhoz, máshova nem megyek. – jelentette ki határozottan.

- Na, idefigyelj anyám, évtizedeken át ezt csináltad apával, érzelmi zsarolásod áldozata lett szegény. Mindent kiharcoltál, elértél, amit kigondoltál, bármi áron megszerezted. Ha máshogy nem ment „beteg” lettél, olyan kórságot teremtettél magadnak, amiből nem akartál kigyógyulni. Sajnálatni akartad magad, számtalan családi perpatvart okozva, sütkérezte a „fájdalmat eljátszó” sikeredben. Ennek most itt vége, vagy sürgősségi, vagy maradsz itt egyedül, érted? Sikered elrontanod az ünnepünket, mint az örült száguldottunk a sztrádán, veszélyeztetve magunk- és a gyerek életét, hogy a tiedet mentsük, miközben te cukrászdáztál vihogva a barátnőkkel.

- Honnan veszel ilyen hülyeséget? –kiáltotta miközben a zavar rózsáinak bimbói kinyíltak az arcán.

- Anya fejezd be ezt a cirkuszt, amivel mindenkit elüldözöl magadtól. Most akkor dönts el, ha tényleg szükséged van, orvosi segísre menjünk, de a műsornak legyen vége. Most elmegyek, holnap Balázs érted jön fél tízen kettőre. Szervusz! –mondta ki a végszót.

Mielőtt Luca becsukta maga mögött az ajtót, benézett a hűtőbe, és a kamrába. Mindent rendben talált, enni való volt bőven, sőt a lerni ablakán keresztül felfedezte a halászeves fazekat, amint a kezével

megérintette az edény oldalát, érezte még langyos. Kinyitotta a mosogatógépet, Zsolnay tányérok csillogtak a rekeszekben. Valószínű a cukrászda előtt vagy után halászlét ettek belőlük. Másnap nyoma sem volt a panasznak. Az anya jól evett, nem beszéltek az előző napról. Az a karácsony megváltoztatta a viszonyukat. Nekem a Luca mesélte el az esetet. Természetesen Sára ezt elhallgatta, de azért minden karácsony előtt bepróbálkozik...

Most is, mint mindig türelmesen végig hallgattam, ismét elmondtam, csak akkor múlnak el a tünetei, ha az okokat megszünteti. Nem lehet a családot sakkban tartani színlelt, vagy saját magunk által megteremtett betegségekkel, mert ez a viselkedésforma nem közelebb hozza a családtagokat egymáshoz, hanem távol tartja.

Sajnos egyre gyakrabban találkozni hasonló „kórképpel”, amikor a beteg attól retteg, hogy valós, vagy vélt betegségéből meggyógyul, és kiürül a tárház, a mivel családját sakkban tartja, és zsarolhatja. Ők a legnehezebb betegek, mert náluk valóban csak az öngyógyítás működik, aminek feltétele az alázat melyen át juthatnak el a végső megoldásig.

Adventkor a fejlett lélek

Adventkor a fejlett lélek csendre vágyik, számadást végez., a feslett pedig tüntetni jár...

Testet öltés után a gyermek levelet írt a Jézuskának, szánkót, babát, ólomkatonát kért a fa alá. Majd múltak az évek a kívánságlista bővült, ahogyan az ember változott. Volt, ki házat, palotát, hajót, wellnesst álmodott, mindig többet és drágábbat.

A Jézuska ezt szomorúbban nézte bár teljesítette a kívánságot, a mammon vigyorát látta, de csak legyintett.

A legszebb ajándékok azonban a mennyei raktárban roskadoztak, már a csillagos plafont is elérték, hiába dolgozott vele egész évben az angyalsereg. Az alázatot az egyik sarokban, bocsánatot a másikban, békét a harmadikban, a hitet és reményt a negyedikben verte bilincsbe a liberális közöny, esélyt sem adott az igaz szeretetnek megszületni, és ajándékként tündökölni.

A házakon, tereken kigyúltak a fények az emberek fázósan tolonganak a kirakatok- és a pénztárak előtt.

Szétszakadt családok, kóborló fiatalok, egyedül élő szülők, magányos ezüstkörüak emlékeikbe kapaszkodva sorsuk vetítőjén keresztül csalják be a régmúlt fenyőillatú ünnepet.

Egyre kevesebb családban csendül fel a „Csendes éj..” a „Mennyből az angyal..”. Nincs, kik körbeállják a fát, nincs család, díszek sem csillognak az ágakon, már fa sincs, felváltotta a matt műfenyőág melyen ezüstben öltözött ismeretlenfajta műmadár ül...

Hit nélküli világunkban emberforma lények, lélektelen masszába tömörülve, nemzeti-, keresztény kormányunk leváltására ácsingózva, hangosan ordibálva, ordenáré módon szentségtelenítik meg az advent kegyelmét.

Kik ők honnan jöttek, tényleg anya szült ilyen magzatot, kinek nincs hazája, nemzete, gyökere? Hogyan fajzik el így, Istennek teremtménye? Fejletlen lélek?

Kérdezhetnénk, ha nem tudnánk, hogy minden lélek egyformának teremtett. Akkor talán a szabad akarat teszi? Mindenesetre a téren ott áll a lélektelen massa, egy másik lélek csoport...

Az isteni szikra bennük nem lobban fel, a szentlélek hét ajándékát befogadni képteleneknél mindig így lesz? Számukra nincs ünnep, Isten, haza, család, csend és szeretet, a mennyei raktár szent ajándékainak bilincseit a földön ők kovácsolják!

De! Van egy másik lélekcsoport...

Itt vagyunk, és leszünk, még földi létünk végéhez nem érünk. Összekapaszkodva, közösen az imahídra lépve az Úrhoz megyünk, bocsánatot kérünk a tévelygőknek, áldást Szent Hazánkra, Nemzetünkre, Népünkre, és az Úr által kijelölt vezetőnkre, annak családjára, hogy legyen elég ereje végig vezetni bennünket a sikeres úton.

Uram, hallgasd meg kérésünket add áldásod és óvd meg Őt minden bajtól, távolítsd el az ellenséget a közeléből mindörökre!

*

Meggyújtottuk az első gyertyát, megkezdjük lelkünkben a nagytakarítást, hogy tisztán, gyolcs-fehérben fogadhassuk a kis Jézust, születése napján. Karácsony a szeretet ünnepe. A szereteté? De, vajon tudja az emberfia mi az igazi szeretet? Ma mindenhol olvasható, hirdetik, árulják, mert evvel a varázsszóval minden eladható.

Elgondolkodtatok már hol lakik a szeretet? Vagy azon feltétel nélküli e? Képes minden ember megélni? Aki nem, annak mi lehet az oka? Elmondom, nektek hogyan gondolom...

Isten minden lelket egyformának teremtett, beleoltva magából egy parányi részecskét. Ezt nevezzük isteni szikrának. A szentlélek ezt a szikrát hét ajándékával lobbantotta lánggra bennünk, melynek hatására megszületett a lélek legfontosabb szolgálata a szeretet feltétele, az alázat. Az alázatból a bocsánatkérés, a megbocsájtás, ebből megszületett az őszinte, önzetlen szeretet.

Kérdem én tisztelettel, tud e szeretni az, akiből bármelyik ajándék hiányzik? Nem hiszem, bár lehet, tévedek. A szeretetet magunkon kell kezdeni, emberből vagyunk, rengeteg hibát elkövetünk, tehát először magunknak kell megbocsájtani, hogy képesek legyünk Teremtőnk elé állni és kérni az Ő bocsánatát. Ha erre képesek leszünk, az alázat

Tárogató család karácsonyfája 2014.

---

lépcsőjére lépve eljuthatunk a szeretet birodalmába. Amint beléptél ezen a kapun, bátran kijelentheted: szeretettel, vagy szeretlek!

Mint látjátok, amit naponta olvasunk és hallunk a szeretetről, mi több különböző "áruba" csomagolva, talán csak egy rossz utánzat, ami soha nem hoz lelki békét, boldogságot.

Keressük az igazit, és feltöltekezve várjuk a szent ünnepet.

Kívánok ehhez mindenkinek elcsendesedő Adventet!

*

Barátainknak, ismerőseinken és olvasóinknak...

Gondoltunk azokra is, akiknek nincs családja, útjukat egyedül járják, az előttünk álló heteket a várakozás örömét töltsék együtt velünk a Tárogató családdal. Jöjjenek el hozzánk, szerény szellemi hajlékunkba, pihenjek meg kicsit, ismerjenek meg bennünket.

Nézzék meg a 2013-as karácsonyunkat, hogyan töltöttük el közösen.

Minden egyes ott talált díszben egy ajándékot rejtettünk el. Ha rákattintanak a díszekre, képekre, megtalálják benne!

Akinek tetszik, amit ott talál, ajánlja másoknak!

<http://ekpafat-kistarogato.gportal.hu/gindex.php?pg=34333138&postid=1105935>

*

Kedves Barátaim!

Örömmel értesítelek benneteket, a "Legbölcsebb G-Polgár" megtisztelő díjat közös szellemi otthonunk kapta. Azt hiszem, ennél szebb karácsonyi ajándékot nem is kaphattunk volna.

Köszönöm szépen a Tárogató család minden tagjának, mert ez közös munka eredménye, köszönöm a komoly szakmai zsűrinek a G-Portál csapatának a megtisztelő figyelmet!

Még egy csodával rendelkezik baráti közösségünk, egész évben sikerült megőriznünk kategóriánkban a vezető első helyet.

8470 portál között az **elsők** vagyunk.
<http://gportal.hu/portallista?type=avgvisit&cat=9>

Kívánok további eredményes, örömteli alkotást, és sok sikert a Tárogató családnak! Köszönöm szépen mindenkinek, alkotóinknak, adminjainknak és olvasóinknak egyaránt!

Köszönjük szépen a G-Portál csapat áldozatos munkáját, figyelmüket, mellyel biztosítják portálunk zökkenőmentes működését, és önzetlen segítséget nyújtanak szükség esetén!

Békés, áldott karácsonyi ünnepeket kívánok szeretettel!

Kiemelkedő portálok

2014.12.05. 15:01

superuser

"Több érdek is van, amivel egy-egy portál kitűnik a többi közül, most pár olyan szempont alapján is kategorizáltuk a portálokat, amit még soha nem mutattunk meg nektek!

Azon voltunk, hogy minél több szempont alapján tudjunk nektek kategóriákat készíteni Az Év Honlapja versenyre nevezett portálokból. Sajnos így is kimarad sok portál, de feladni nem ér, a portálotokba fektetett munka, idő mindig meghozza valamilyen formában a gyümölcsét. :)

Jöjjen azoknak a portáloknak a listája, amelyek valamilyen szempontból kiemelkedőek. (A születési dátumokat csak abban az esetben publikáljuk, ha arra a szerkesztő engedélyt ad. Ezt hozzászólásban leírhatjátok):

Legbölcsőbb

G-Polgár

Ekpafat - <http://ekpafat-kistarogato.gportal.hu/>
Szmolka - <http://szmolka.gportal.hu/>
Péterné - <http://peterneweboldala.gportal.hu/>

Monumentális

G-Portál

http://szmolka.gportal.hu/	-	2600	MB	tárhely
http://siposattila.gportal.hu/	-	2400	MB	tárhely
http://ekpafat-kistarogato.gportal.hu/	-	2250	MB	tárhely

***

